

ריקוד הגשם לצלילי שירה של גלי עטרי "מה שאת אוהבת"

סאן

התעוררות

בלי טיולי ג'יפים ובלי משימות אתגריות: כתבת "לאשה" הצטרפה למסע ברומניה עם נשים שלא הכירה. שם, בין כפרים ציוריים ונופים מרהיבים, גילתה על עצמה דברים שכבר הספיקה לשכוח

צופית לוי רימון

מתרגשת כי הספר שלי נשאר בתיק ההחלפה של רועי. עוד לפני ההמראה אנחנו מתחבקות, מרגישות כבר חופשיות לדבר על הכל.

נחיתה: ופתאום חמניות

אחרי טיסה בת שעות וחצי אנחנו נוחות ברומניה ומטיילות בעיר יאשי (Jassy): מסיירות בארמון, אוכלות במסעדה מוקפדת, שותות יין, משתחררות ומסתובבות ברחובות – לא מבינות את השלטים והכיתובים ברומנית, אבל מרגישות כמו בבית.

רות מציגה בפנינו את אדריאן – נהג המיני"בוס שילווה אותנו במשך כל הטיול – גבר נאה שמושך תשומת לב מיוחדת מכל נשות הקבוצה. במשך כשלוש שעות וחצי אנחנו נוסעות בנוף מדהים, ירוק שוטף את העיניים ועוטף את הנ"שמה. ופתאום בין כל הירוק הזה מגיח צהוב: שדות של חמניות, הפרחים האהובים עליי. אנחנו

רגע לפני: תהלים וחיבוקים

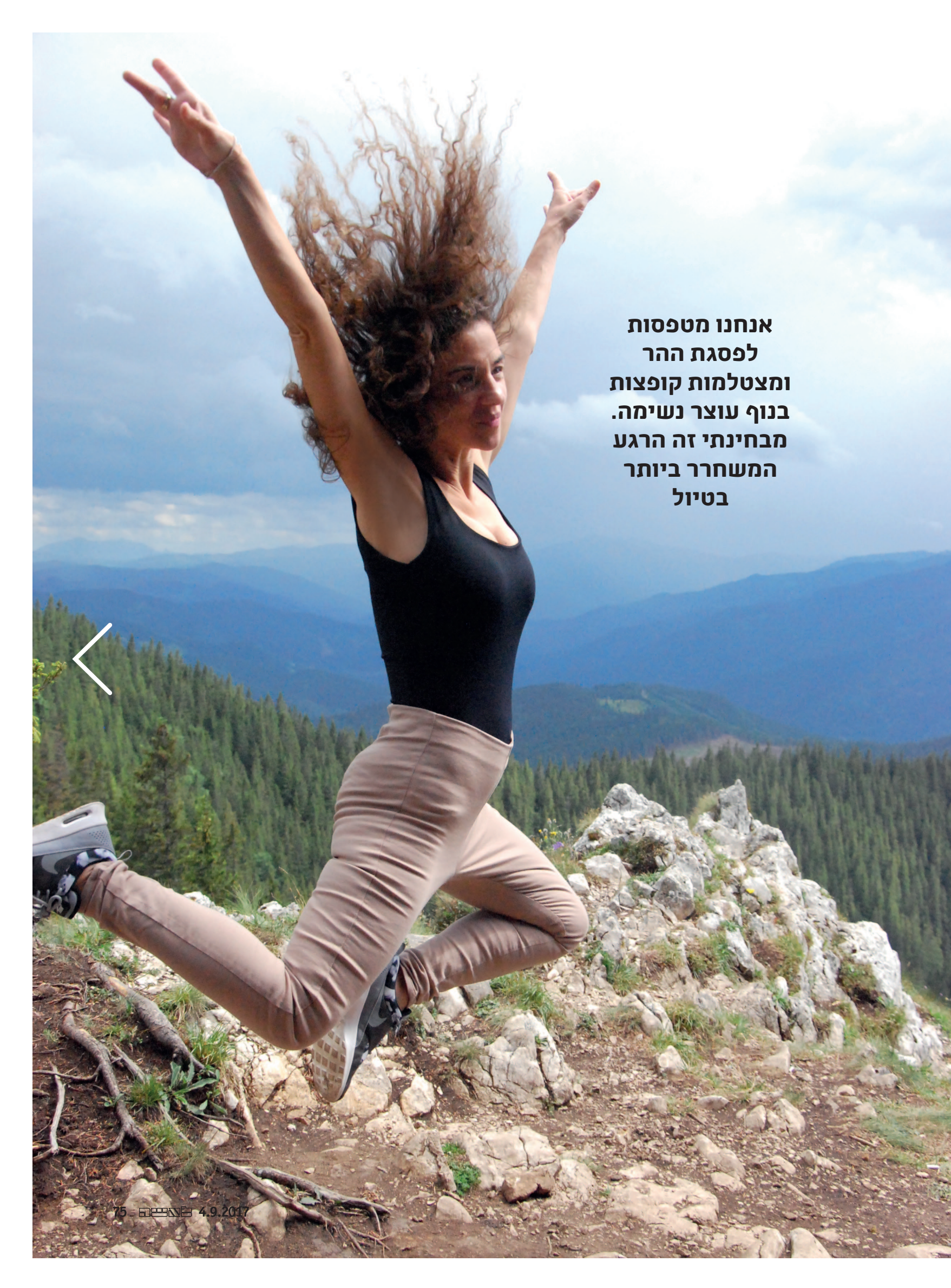
כצעד ראשון אני מצטרפת לקבוצת הוויטסאפ "רומניה חמסה חמסה חמסה" (הקבוצה החמישית שיוצאת לטיול במתכונת זאת), וכבר בהתכתבות מרגישה חום ואהבה משאר המשתתפות. בסלון של סיגלית הכריזמטית בשוהם, שם מתקיימת ההיכרות הראשונית, אני מבחינה מיד באישה עם חיוך גדול ואנרגיה ממגנטת – רות רונן, מרכזת הקבוצה ומי שהגתה את הטיולים. אני לומדת להכיר את הנשים ומרגישה שלכולן מטרה משותפת: לתמוך ולהתמוך. נראה שעשיתי את הבחירה הנכונה.

הפגישה הבאה היא כבר במונית לנמל התעופה. "איך השארתי את התינוק?", אני שואלת שוב ושוב את עצמי ואת הנוסעות האחרות. "למה את קוראת לו 'התינוק'?", הן מגיבות. "תקראי לו רועי". כבר העירו לי על זה בעבר, אבל רק הפעם אני באמת מפנימה. רגע לפני העלייה למטוס אביגיל נותנת לכל אחת ספר תהלים קטן. אני

ס היא אומרים לי שאטוס לטיול בוטיק ברומניה ואהיה ארבעה ימים עם עשר נשים שאיני מכירה, הייתי צוחקת ואומרת שאין סיכוי בעולם. למה לא? כי יש לי שלושה ילדים קטנים – עירו (שש), יאיר (ארבע) ורועי (עשרה חודשים), תואר של אמא חרדתית ועבודה במשרה מלאה. מה פתאום שאעזוב הכל ואסע לנחות את הראש? וגם אם אסכים להפתקה כזאת, למה לנסוע עם עשר נשים זרות? לא עדיף עם חברה טובה?

אני מספרת לבעלי, נועם, שהוזמנתי לטיול נשים לרומניה. להפתעתי, הוא מתלהב. "את צריכה את זה", הוא אומר. התגובה של אחותי דומה: "נסיעה טובה ומוצלחת וגם בילוי נעים". בדעבר שניהם צדקו. באמת הייתי בתקופה לחוצה עם הקטנים והעבודה, הרגשתי מרוקנת מאנרגיה, עייפה פיזית ונפשית. הלכתי לעצמי לאיבוד והייתי חייבת למצוא אותי. בקיצור, אמרתי כן.

צילומים: אלונור ארד

**אנחנו מטפסות
לפסגת ההר
ומצטלמות קופצות
בנוף עוצר נשימה.
מבחינתי זה הרגע
המשחרר ביותר
בטיול**

העלג' ללאול אס סוק'ן

מה גורם לאמא לארבעה לעזוב
משרה יציבה ולהמציא את עצמה
מחדש כמדריכת טיולים לרומניה?

רק יחידות סגולה יכולות לקחת חבורה של זרות, לחבר ביניהן ולהוציא מהן את המיטב בארבעה ימים. רות רונן היא אחת מהן. בניגוד למסעות נשיים אחרים, אצל רות אין אתגרי שטח ומאחוריה לא מסתתר מפעל משומן היטב. הטיולים שלה הם מפעל של אישה אחת. רות היא לא גורו, אלא פצצת כריזמה – מלכת הכיתה במובן החיובי של המונח. היא בת 39, נשואה למאיר, אמא לארבעה ילדים (בני 12, שמונה, שש ושנתיים וחצי). לפני שמונה שנים איבדה את אמה לאחר מאבק קצר וכואב בסרטן הלב. הפרידה גרמה לה להפנים: החיים קצרים וכדאי להתחיל ליהנות מהם.

"התחלתי להעז לשאול כל יום, אם טוב לי במקום שאני נמצאת בו", היא אומרת. כשהבינה שהיא לא מרוצה, עזבה עבודה יציבה ונוחה כמנהלת פרויקט במרכז פרס לשלום והחליטה להגשים חלום: להעלות הצגות ילדים, לקיים שעות סיפור ולהפעיל ילדים בימי הולדת. בתוך כשנתיים העיסוק נהפך לעסק: "רות בארץ הסיפורים", עם מפעילות שעבדו תחת הנחייתה. "בינתיים הילדים קצת גדלו, וגם אני המשכתי להתפתח. למדתי הנחיית קבוצות במכון אדלר והבנתי את כוחה של דינמיקה קבוצתית", היא משחזרת. "נשים אמרו לי שאני מעוררת בהן השראה, שמפגש איתי גורם להן להשתנות. הרגשתי מוכנה לעבור הלאה וארגנתי טיול לרומניה לכל פרטיו. 13 המשתתפות אמנם הכירו אותי, אבל לא זו את זו. הן בכלל לא ידעו לאן אנחנו טסות ומה מתוכנן – סמכו עליי בעיניים עצומות. "קראתי לפרויקט 'כנפי רוח', מתוך שיר של הרב קוק שגרם לי לעשות שינוי (... יש לך כנפי רוח, כנפי נשרים אבירים / אל תכחש בם פן יכחשו לך / דרוש אותם – ויימצאו לך מיד). רציתי שנשים יחזרו מהטיול עם כוחות מחודשים, מחזקות, מאמינות בעצמן. המטיילות כינו את המסע הזה על שמי, 'התעוררות'."

● למה דווקא רומניה?

"אין לי שום קשר לרומניה, גם לא שורשים. זה אולי יישמע מוזר, אבל היה לי חיזיון. הייתי בטיול משפחתי באגם קוליביצה ותוך כדי החלפת חיתול לבתי, אמרתי לבעלי: 'לכאן אביא קבוצת נשים לסדנאות ולמסע'. נכנסתי למלון ליד האגם ושאלתי אם יש מקום לעשר נשים שיגיעו בעוד חודש. חוץ מזה, אני אוהבת את הפשטות, האותנטיות והטבע היפהפה של רומניה. הנופים וקצב החיים שם מרגיעים אותי. לאנשים אין ציפיות גבוהות מרומניה, אבל כשהם מגיעים – הם מתאהבים."

רות רונן, מארגנת המסע

עוצרות בצד הכביש ונכנסות לתוך היופי הזה חמושות במצלמות.

בבוקובינה (Bukowina) אנחנו נכנסות לווילה המרהיבה שבה נגור בימים הקרובים. החלונות הגדולים שלה חושפים נוף יפה פה שאי אפשר לשבוע ממנו. הרצפה מכוסה בשטיחים מעשה ידיה של אגריפינה, שאותה נפגוש מחר. המקרר מלא כל טוב: ביצים מהכפר, חלב טרי שבעלת הווילה מפסטרת במקום, חמאה ביתית, גבינות, ריבות דובדבן ותות בעבודת יד. כולם בטעם מופלא – אולי מכיוון שהפרות, העצים והכבשות מסתובבות חופשי במרחבים ונראות מאושרות. הצטערת שהילדים שלי לא כאן בשביל לראות איך הן חיות.

יום 2: מה שאת אוהבת

אחרי טיול בוקר קצר אנחנו מכינות יחד ארוחת בוקר ומשתתפות בסדנת צילום בט" לפון הנייד שמעבירה נתלי. אנחנו יוצאות לטבע ליישם את מה שלמדנו – מצד אחד מצלמות, מצד שני שופכות את הלב.

אנחנו נוסעות במיניבוס לארוחת הצהריים ומאזינות לשיר של גלי עטרי, "מה שאת אוהבת". גשם מתחיל לטפטף ורות מבקשת מאדריאן לעצור בצד הדרך. אנחנו יוצאות מהמיניבוס ורוקדות בגשם באופן הכי טבעי בעולם. מרגישות כל כך משוחררות ועם זאת, כל כך מחוברות.

אחר הצהריים אנחנו נוסעות לביתה של אגריפינה, אורגת השטיחים, והיא מראה לנו כיצד היא עובדת. רוב מלאכת האריגה נעשית בחורף, ובקיץ היא מתפ"רנסת ממכירת חמאה וגבינה שהיא מכינה בעצמה. בזמן שהיא מדברת בעלה לובש לכבודנו בגדים רומניים מסורתיים ומגיש גיש ליקר ורדים מעגב ומשכר פרי עמלו. בשובנו לווילה מחכה לנו להקת ריקודי עם רומניים, ובהשפעת הליקר אנחנו מצטרפות לרקדנים די מהר. אחר כך אנחנו עוברות להורה, משתוללות ושמחות לשבת לארוחת ערב רומנית

הנהג מנסה לשווא לתקן את הרכב, אבל רק כשאנחנו מתחבקות במעגל הוא מצליח

צילום: נתלי תמיר

ביתית: דגים מטוגנים, ממליגה עם רוטב שמנת ופטריות שאדריאן קטף ביער ולקינוח: עוגה מקמח תירס. סיום מושלם ליום מספק.

יום 3: ילדותי השנייה

אחרי צילומים בכפר אנחנו נוסעות להר רא-ראו (Rarau). המיניבוס נתקע, אבל אף אחת לא נלחצת – בטח לא רות. אנחנו יורדות ממנו ומסתכלות על רועה צאן חוצה את הגבעה עם כבשים וכלבים. אדריאן מנסה לשווא לתקן את הרכב – אבל רק כשאנחנו מתחבקות במעגל ועוצמות עיניים, הוא מצליח. צירוף מקרים או השפעת הכוח הנשי?

בחזרה למסלול. אנחנו מטפסות לפסגת ההר ומצטלמות קופצות בנוף עוצר נשימה. מבחינתי זה היא הטיול – הרגע המשחרר ביותר – ולש מחתי יש תמונה שמנציחה אותו. אחרי ארוחה במסעדה מהודרת, מקושטת בסלים ובורי פרחים, אנחנו חוזרות לווילה וחושפות תמונת ילדות שהבאנו מהבית לבקשת רות. היא מנחה אותנו כיצד להתחבר לילדה שבתוכנו. הדמעות זולגות והידיים נפתחות לחיבוק.

יום 4: קינוחים על מראה

מה חסר בשביל להפוך את הטיול הזה למושלם? כמובן, קצת שופינג. זה תרפויטי בכל מקום וגם ברומניה. בין הכפרים הציוריים והנופים המרהיבים, יש קניונים עם כל המותגים הידועים, חלקם במחירים נמוכים יותר מאשר בישראל. אנחנו חותמות את הטיול בארוחת ערב במסעדת גורמה מצוינת ביאשי: טאפאסים, סטייק עם פירה ברוטב כמהין משגע, סלמון עטוף באצות וטונה אדומה עם סלק. לסיום מוגשים פטיפורים על מראה גדולה: הטעם והמראה: יצירת אמנות. לינה, נסיעה לשרה התעופה, חיבוק קבוצתי ליד דלפקי הצ'ק אין ואוי – זה נגמר.

אני חוזרת למשפחה ולעבודה כמו רכב אחרי טיפול 10,000 – רגועה, משוחררת, מוכנה להמשיך במרוץ החיים. מבטיחה לעצמי שבקרוב אצא לעוד טיול עם נשים שאיני מכירה. נדמה לי שדווקא כיוון שיצאנו לדרך כזו, נפתחנו זו לזו בדרך כל כך נדירה.

צילום בניד: נתלי תמיר

מצלמות ושופכות את הלב

מימין: נתלי תמיר, אלאונור ארד, יעל כהנא, אביגיל פרי, צופית לוי רימון, רות רונן, קיטי לוי, סיגלית אור, אתי שלמה

קשיים, משברים וצמיחה

לכל אחת מהנשים שהשתתפו בסיור סיפור אישי מרתק

הלב שלי נדם

קיטי לוי, נשואה ואם לילד ממושב קדרון, חוקרת אותיות ומספרים, כותבת ומצלמת: "בגיל 42 נולדתי מחדש. הרבה זמן ניסיתי להביא לעולם ילד שני בכל מיני שיטות רוחניות, ללא הצלחה. בסוף עברתי טיפולי פוריות, שגם הם לא עזרו. בגלל הטיפולים חליתי במיאסטניה גריס - ניוון שרירים שמשפיע על הידיים, הרגליים והבליעה. הרופאים אמרו שבמצב הזה אין לי סיכוי להביא עוד ילד לעולם.

"החלטתי לרפא את עצמי בשיטות רוחניות כמו רייקי ובהרבה אהבה עצמית - והמחלה נעלמה. אחרי שבע שנים טיילתי עם בעלי ומעדתי, הוא תפס לי את היד והכתף שלי יצאה מהמקום, התעלפתי והתעוררתי עם כאבים נוראים. המחלה חזרה. יום אחד אמרתי לבעלי שאני לא יכולה לנשום. הוא הזמין אמבולנס והגעתי לבית חולים מורדמת ומונשמת. ככה הייתי 48 שעות.

"בזמן הזה ריחפתי וראיתי את הגוף שלי מלמעלה, ראיתי אור, אבל אני המנחה חסם אותו ואמר: 'זה לא הזמן שלך'. התעוררתי ולקח לי חצי שנה להשתקם. אחר כך זה קרה פעם נוספת: שוב הפסקתי לנשום והלב שלי נדם. כשהתעוררתי ראיתי אותיות ומספרים וכשחזרתי הביתה התחלתי לכתוב ולצלם. פרסמתי את ספרי השירים 'לנשום בשביל הלב' (הוצאת אוריון) ו'מתנה לנשמה' (הוצאה עצמית)."

ריפאתי את עצמי

סיגלית אור, גרושה ואם לשניים ממושב, מרפאה אנרגטית:

"מגיל צעיר ירדתי לתקשר והרגשתי שיש לי ידע מסוג אחר שלא קיים אצל אחרים. בגיל 40 התגלה אצלי סרטן בכליה, התפללתי והוא הוסר ללא בעיות. תוך כדי החלמה התחלתי ללמוד טיפול זוגי במכון אדלר, הבנתי שהזוגיות שלי לא טובה והחלטתי להתגרש.

"אחרי שנה התגלה אצלי סרטן השד. רצתי לשרה מאחורי הבית וצעקתי לאלוהים: 'מה נראה לך, שאני אברהם אבינו? עוד ניסיון ועוד ניסיון, קח אותי, המפתחות בפנים'. בגלל הילדים לא ויתרתי, הגידול הוסר ולא הסכמתי לכימוותרפיה, ריפאתי את עצמי. לכל אחד יש כוח לרפא את עצמו. מי שמחובר לעצמו יכול להתחבר לכוח שמניע אותנו."

גיליתי שיש לי קול

אביגיל פרי, נשואה ממושב גילת, מנהלת

חברת השמה:

"שנה לאחר שהתחתנתי, בתחילת שנות ה-30 לחיי, הודיעו לי שהכליות שלי מתפקדות ב-15 אחוז בגלל סטרפטוקוקוס. לא ידעתי איך לעכל את הבשורה, קפאתי ולא הייתי מסוגלת לטפל בעצמי. אחי היקר, שי שלום, התחיל במסע להצלת חיי. בתוך שבועיים מצאתי את עצמי על מטוס לטורקיה, שם עברתי השתלת כליה, מלווה במשפחתי האהובה. עברתי בהצלחה את ההשתלה וקיבלתי את חיי בחזרה. אחרי שנה וחצי ניסיתי להרות ולא הצלחתי, גם לא אחרי היריון ספונטני ושלושה היריונות מטיפולי פוריות, כולל היריון מלא שלא בא אל סיומו.

"לפני כשנה וחצי איברתי את אמא שלי, האור של חיי. עכשיו הייעוד שלי להיות אמא ברור מתמיד. אני מחדשת מצברים ומוכנה לעשות הכל כדי להגשים את החלום. הטיוח הבחיר לי שזה חזק ממני. בטיול גם גיליתי שיש לי קול, מילים חזקות שמביעות אותי. זה קרה במפתיע בטיסה בחזרה. אחרי שנה של לימודי בלוגינג, הכתיבה זרמה ופוסט ראשון נרקם. במקום לככות על מר גורלי, יצאתי למסע התפתחות אישית והרחבת התודעה."

הייתי בסטרס מתמיד

אלאונור ארד, נשואה ואם לשניים מיד-חנה, מגשרת:

"כשהייתי בת שש, הוריי התגרשו ועברתי לפריז עם אמי ואחותי. חזרתי לארץ להתגייס ואחרי השירות הצבאי סיימתי בהצטיינות תואר שני במשפטים בסורבון. חזרתי לארץ, עברתי במשרדי עורכי דין מובילים, התחתנתי וילדתי שני ילדים. בגיל 33 חיי השתנו ברגע: התגלה אצלי גוש סרטני ועברתי ניתוחים וטיפולים. זו הייתה תקופה קשה מאוד: בעלי ואני נאלצנו להפסיק לעבוד, ניסיתי לגונן על הילדים, הרגשתי חוסר שליטה, בדירות, אבל עשיתי את כל אשר ביכולתי כדי לא לשקוע. "חמש שנים מאוחר יותר, כשחשתי שהסיפור מאחוריי, חליתי שוב - אותו שד, אותו סרטן, אבל הפעם הוא תקף בצורה חריפה יותר. נאלצתי לעבוד עוד ניתוחים וטיפולים. "אחרי שהתאוששתי הבנתי שמרוב שהתמקדתי בילדים ובסביבה, שכחתי את עצמי. עברתי בעבודה שלא אהבתי והייתי בסטרס מתמיד. הבנתי שאני צריכה לעבוד עם אנשים. לתת לרגש ולרגישות שלי ביטוי. נטשתי את עריכת הדין לטובת גישור

משפחתי, בעיקר בין בני זוג שמבקשים להיפרד ללא מאבק משפטי.

"בטיול הכרתי נשים מדהימות. הייתה אווירה נינוחה של כבוד הדדי וקבלה. התמלאתי בכוחות מחודשים, פגשתי את עצמי ופגשתי חברות לחיים."

יצאתי למסע חיפוש

חמוטל בן סיני, רווקה מרחובות, מספרת, יוצרת ומפיקת סרטים ביוגרפיים וסרטי שורשים: "את מצלמת הסטילס הראשונה שלי קיבלתי בגיל 14. מאז היא חלק ממני - מתעדת את חיי בכל מקום. במקביל, עבדתי עם אוכלוסיות משולי החברה. לפני עשר שנים אמי נפטרה, ויצאתי למסע חיפוש פנימי וחיצוני. "התחלתי לעסוק בתייעוד ובצילום באופן מקצועי. לכל אדם ומשפחה יש סיפור שהם רוצים להנציח ולהשאיר כמורשת רוחנית. לאחרונה אני מלווה גם מסעות נשים. התייעוד מוסיף רובר נוסף. דרך המצלמה נוצרים אינטימיות ושיח שלא היו קורים בלעדיה."

הגשמת חלומות

נתלי תמיר, נשואה ואם לשלושה מתל-אביב, מעצבת, בלוגרית וצלמת:

"לא מזמן הגענו מהכפר לעיר. אחרי שנים של מגורים בבועה ירוקה ורחבה במושב ציפורי, נמאס לנו מן הפקקים. החלטנו לעבור לעיר הגדולה ולהגשים חלומות ישנים וחדשים. אנחנו חווים את תל-אביב כמו תיירים מאוהבים. אני כותבת על חיי, על המעבר מהכפר לעיר, מצלמת בסמארטפון ומעבירה סרנאות בנושא - מלמדת לראות את מה שמתחת לאף ולהפוך את העולם ליפה וטוב יותר באמצעים הכי פשוטים ונגישים שיש."

התחברתי לטבע

אתי שלמה, נשואה ואם לשלושה מאשדוד: "החלום שלי הוא לטייל בעולם ללא מגבלת זמן. טיילתי כבר בחצי עולם, צנחתי ואני רוצה להיות מדריכת טיולים. אני מתחברת לטבע ולאנשים ואוהבת לגלות את החדש".

הכותבת הייתה אורחת "כנפי רוח - טיולי נשים בארץ ובחול" ■